

LA SENYERA FEDERAL

PORTA-VÈU DE LA JOVENTUT REPUBLICANA FEDERAL

Any III

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
August, 14, baixos
No responèm dels articles firmats.

Tarragona 4 Febrer de 1909

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Catalunya y Nacions ibèriques,
trimestre. 1'50 ptas.
Extranger. 2'00 »

Nom. 70

Del Mestre

En el lago del Monasterio de Piedra

Adela.—¡Hermoso lago!

El Padre.—¡Que bien se reflejan en él los cerros que lo limitan, los árboles de sus riberas, el azul del cielo!

Adela.—No quiebran ni enturbian tan claro espejo sus muchas plantas.

El Padre.—Espejos fieles son casi todos los lagos. En alguno debió reconocerse por vez primera el hombre.

Adela.—En un lago del Paraíso donde iba á morir un arroyo, dice Miltón, que Eva, á poco de nacida, vió un sér que reproducía sus movimientos. Asustóse de pronto; estuvo después absorta hasta que una voz le dijo: «Eso que ves, hermosa criatura, eres tú misma; ven y te llevaré adonde no sea una sombra el ser que te anhela.»

El Padre.—Murmuraba el arroyo de que habla Miltón: entran aquí silenciosamente en el lago aguas no menos puras. Ve como corren entre esas rocas.

Adela.—¿Sólo de ese raudal se alimenta el lago?

El Padre.—Hay en el lecho otros manantiales. Más allá de ese rústico puente de leños que enlaza las dos orillas, cerca de los sauces que tan dulcemente besan las aguas, hay uno á que da el sol de la mañana ricas vislumbres y bellos colores.

Adela.—Grande es el lago.

El Padre.—Grande no; poético. Hélo aquí dormido en la garganta de dos montes, sin que apenas lo rican las brisas, sin que le turbe la quietud sino el canto de algunas aves ó el graznido de los cuervos.

Adela.—A la luz del crepúsculo, á la de la luna ó bajo cerradas nubes, debe esto ser más miedoso que poético.

El Padre.—Mas poético que ahora. No se hace entonces difícil comprender que los antiguos quichés llegaran á ver canoas de espectros deslizándose calladamente por las aguas del llopango.

Adela.—En América, he oído que los lagos son mares.

El Padre.—En América y en Africa. En la América del Norte, el Lago Superior mide, donde es más largo, 572 kilómetros; donde más ancho, 258; de profundidad media, 295. Tiene oleaje; sus olas son casi tan altas como las del Atlántico. Padre de otros lagos, desagua en el océano por el río de San Lorenzo.

Adela.—Muchos serán sus manantiales.

El Padre.—Ignoro si los tiene. Cuarenta ríos le dan tributo.

Adela.—¿Es diversa la alimentación de los lagos?

El Padre.—No tan diversa como algunos suponen. Viven los lagos, ya de caudal propio, ya de caudal ajeno, ya de caudal ajeno y propio. Prescindo de los que sólo alimenta la lluvia y de los que no son sino rebalsas de ríos, á que corta el paso una muralla de rocas. Rebalsan-

se estos ríos hasta vencer el borde superior de la muralla ó hasta donde lo exige la estrechez de su desagadero.

Diferencianse los lagos bajo otro punto de vista. Los hay que son sepulcro de los ríos que reciben; los hay que son fuente y origen de nuevos ríos; los hay que á ríos sirven de paso. Por el lago de Ginebra pasa el caudaloso Ródano.

La acción del lago sobre los ríos es en este caso notoria. Pierden los ríos velocidad, se desprenden de las materias que arrastraron en su más ó menos impetuoso curso, y salen del lago más limpios y transparentes. Su estiaje es mucho menor; tanto que es casi nulo el río de San Lorenzo.

Diferencianse, además, los lagos por su origen. Datan algunos del anterior período geológico, de los tiempos glaciales, y se los supone debidos á la acción de los grandes hielos; derivan otros de antiguas erupciones volcánicas. Figuran entre los primeros los de Suiza, los de la Escandinavia del Mediodía y los de Finlandia, la mayor parte de los de Escocia y el Norte de Inglaterra, y, en general, los muy profundos y de escarpadas márgenes. Figuran entre los otros los de Albano y Nemi, abiertos en el flanco occidental del Monte-Cavo, y al decir de Judd, los de Bracciano y Bolsena, alguno de 10 kilómetros de diámetro; el otro de 16 de longitud por más de 14 de anchura.

Adela.—¿Lagos debidos á volcanes!

El Padre.—Los volcanes en sus sacudimientos alteran las condiciones de las tierras vecinas. Aguas que antes corrían subterráneamente, rasgada la costra que las contenía salen á la superficie. Hay lagos en los mismos cráteres de algunos volcanes. No hace dos siglos y medio, el año 1638, saltó el pico de Timor, faro de los marinos, á 450 kilómetros de distancia, y apareció un lago en la sima que la explosión produjo.

Adela.—Maravillada estoy de oírte. ¿Son eternos los lagos?

El Padre.—No hay en la historia noticia de que ninguno de los grandes lagos haya desaparecido. Hânse retirado algunos y han disminuido en aguas. Esto ha sucedido con los del valle de Méjico, aun antes de haberse abierto el canal de Nochistongo.

Un lago recuerdo que desapareció de súbito hace poco más de un siglo. En el año 1783, en los últimos días de Mayo, cubrió una niebla azulada las cumbres del Skapta-Yocul, montes de Islandia, nunca por nadie pisados. Tembló á poco la tierra, y el día 8 de Junio alzaronse al Norte inmensas columnas de humo que, dirigiéndose al Sur, dejaron en la oscuridad todo el distrito de Lida. Cayó entonces sobre la haz del país un torbellino de cenizas, de que el día 10 brotaron llamas sin número, que iban sin cesar alumbrando las nevadas vertientes de la cordillera. Desapareció en tanto el río Skapta; uno de los mayores de la isla, después de haber arrastrado por la llanura enormes volúmenes de agua fétida y lodo volcánico.

A los dos días empezó á caer de los altos montes un torrente de lava, un torrente que tenía más de 600 piés de espesor y más de 200 de anchura. Invadió el ya seco cauce del río; no cabiendo en él, se derramó por ambos orillas; y después de haber quemado y asolado las bajas tierras de Medalland, se precipitó en un lago. El lago, con no ser pequeño, quedó al punto sin agua. El agua se desvaneció en los aires hirviendo y silbando.

Adela.—¡Basta, padre, basta! Tú, humilde lago de Piedra, no tienes volcán que te amenace. Aunque lo hubiera, no hallaría cauce de río por donde llevar hasta tí sus torrentes de fuego. Llámame el lago de la Peña del Diablo, porque mansamente lames los piés del peñón de este nombre; deberían llamarte el lago Oculto ó el lago del Silencio.

De ese manantial que te alimenta permítame que llene mi copa y en tí la vierta. No hallo para el agua ofrenda mejor que el agua. Todo lo alegra y lo fecunda. Limpia los cuerpos, y para casi todas las religiones, las almas.

El Padre.—También yo amo el agua. También yo la tengo (como Pindaro por alto donde la naturaleza. Agua limpia en limpio cristal es para mí el colmo de lo bello.

Adela.—Agua y cristal ¡son tan parecidos! Ambos son de un color, ambos transparentes. Ambos descomponen los rayos del sol en los colores del tris.

El Padre.—Sí, hija mía, si: el cristal no parece sino agua sólida; el agua no parece sino cristal líquido... Bebamos de esta fuente y demos la vuelta al lago.

F. PÍ Y MARGALL.

Una injusticia

No d'una, sino d'una serie d'injusticias devém donar compte als nostres llegidors.

Un incident sense importancia ha sigut explotat ab tanta mala fe que be podriem dir qu'ha sigut la clau qu'ha obert la gavia de totes les besties fieres que, famades d'honra, s'han tirat sobre un amic y correligionari nostre, que ben sovint ab rahó els havia futejat.

Se vol suposar que una entitat industrial regentada per un amic nostre havia entrat de matute dos bultos de manteca.

El sol fet de que havien sigut enviats per ferrocarril, sapiguent tothom que a l'estació hi ha un empleat de la ronda de consums que pren nota de les mercaderies destinades a la nostra capital, allunya ja per complert tota intenció de defraudació. Además, varen esser retirats de l'estació a plena llum del sol y portanho al cell dos homes.

Y aré una observació.

¿Paguen drets de consums les mantecas?

Les de tocino, si; pero com la retirada de l'estació no ho era, per aquest motiu no devia de pagar ni un céntim.

Además, en el bando de l'alcaide de fetxa 8 de Janer d'enguany no diu

ni una sola paraula referent a les mantecas.

¿Perqué la Comissió de Consums sense haver vist absolutament ningú la mercaderia la va considerar manteca de tocino? La factura de compra presentada exponetaneament pel nostre amic deia sols manteca, mentres qu'el preu ja demostrava que de cap manera podia esser de tocino. ¿Perqué, doncs, li van considerar?

¿Perqué no's va volguer acceptar la proposició feta pel nostre amic al Qüefe del Negociat de Consums de que s'analisés, la manteca y's veuria que no era de tocino?

¿Per quin motiu se va exigir el pago de cinc drets per una mercaderia que forosament hi havia dupte si devia o no pagar, mentres que a altres industrials que havien introduit, sense previa autorisació, mercaderies subjectes al pago de consums solsament s'els hi havia cobrat un dret?

¿Es que hi ha dos lleis, una pels amics y una altre pels adversaris?

¿Per quin motiu la Comissió, donat el dupte de la classe de la mercaderia, va dictaminar sense escoltar als interessats?

A tothom se li concedeix el dret de defensa, fins als mes criminals parricides, pero per la nostra Comissió de consums aquest sagrat dret no existeix. Condemna sense proves, ni concedint el dret de defensa, ni tenint en compte la bona fe de l'introductor que fa vindrer la mercaderia per ferrocarril, la retira descoberta a plé dia y entrega expontaneament la factura de compra per sí, com no creia, devia pagar drets de consums.

Els bultos no varen esser detinguts per cap empleat de consums; ¿per qué, doncs, se parla d'aprehensions, matutes y contrabandos?

Tenint la casi complerta seguretat de que devant de la Junta administrativa s'hauria fallat en favor del nostre amic l'entitat que aquest representava no va volguer apelarse. Qui donava voluntariament 700 pessetes no significava res donar algunes pessetes mes. Feia alguns dies que la Junta havia fallat en contra d'una multa imposada per la mateixa Comissió de Consums y el que aixó s'hagués repetit hauria semblat parcialitat.

Además y consti ben alt y ben clar la multa no va esser imposada per haver fet cap classe de matute, sino per lo que textualment diu el rebut de la cantitat por la introducció de cincuenta kilogrames de manteca, que efectuaron en la mañana del dia 29 del actual sin la correspondiente papeleta de autorización.

Calumnia, calumnia que algo queda, aquesta máxima es la que tractantse del nostre amic s'ha usat y tant es aixis que no haventhi segurament prova ab totes les infamies propalades aquest dies, el Diario del Comercio li ha atribuït que anava en el cotxe dels senyors Salmerón y Cambó la nit de Hostafranchs en la que se va intentar assassinarlos vilment.

Ab tota aquesta serie d'infamies lo que's vol ja el públic ho veu ben clar: fer entrar la desconfiansa entre el veïnat per veure si fracassa l'actual projecte que tants beneficis reporta a Tarragona.

Que tornin a establir-se els fieltos, que no ho logran veure mai més, aquest es l'ideal que sembla que persegueixen els canyellistes incluinthi entre aquests el nostre tristement célebre arcalde de R. O.

Gesta apocalíptica

Novament ha parlat en el Senat l'eximí tribunic (?) Sr. Sol y Ortega, y al sentir sa mágica paraula, contenen les cròniques que tots quants en Espanya treballen pera que aquesta sigui un poble d'objectes y no de subjectes sentiren vértig de l'entusiasme patriòtic y no poderen mes sino aplaudir desafortadament al senador per obra y gracia de Romanones.

Parlà de nacionalisme y de estatisme, ab dos segons ell y'l firmant del tractat de París, atentatori als sagrats vincles de la patria. Verdaderament, valdria la pena de fugirne d'una patria concebuda per Montero Rios y Sol y Ortega. Exos dos senyors ab llurs definicions patriotes, tractan de filibuster al gran Pi y Margall, ja que negan l'existencia de les nacionalitats y'l dret que les mateixes tenen a constituir-se en estat, els quins sumats per llurs voluntats y necessitat formin l'estat federal, única forma racional d'estat, doncs l'uniformisme es fruit d'una coacció, es resultat de forsa bruta, y l'estat pera respondre a sa manera d'esser fruit de la vocació, de la voluntat y necessitats de totes les parts components.

Hi ha ningú que tenint el cervell en estat normal negui el dret que l'home té d'asentir o disentir? Doncs de la mateixa manera deu regoneixers el dret d'asentir o disentir a una suma d'homes dignis nacionalitats dignis regió o lo que's vulgui.

Fins aquí me ha portat lo pendrer en serio les paraules d'en Sol. Mes are si hagués decensar no ho faria de la manera que ho he fet, doncs considero inmereixedor de recullir les acusacions d'un fervent adorador de la monarquia apasar de titllarse de republicà.

El discurs d'En Sol no es fruit de l'amor que sent vers a Espanya, sino qu'es el pago de l'acta de senador y de l'apoi que tant descaradament li estant donant a dit senyor els que treballen pera bloquejar les vides y hisendes dels ciutadans espanyols.

Segueixi el Sr. Sol y Ortega fulminant anatemes a la llibertat y a la patria; produeixi la geste apocalíptica com a inquisidor mitjval, que la patria y la llibertat haurá d'agrairli forsosament y d'una manera elocuent oferintli actes com la de Romanones y aplausos com els de la premsa del trust.

Cristo tingué un Judas que l'entregà als contraris. Y de llavors ensá que totes les grans causes han sigut interrompudes per grants Judas.

Preparintse, doncs, a rebre tots els Judas els trenta diners que llurs actes inhumans fassin en forma d'actes y aplaudiments.

VENERAND SOLANELLES.

Riudecols.

Quadros del natural

La usura

—Mira, Tecleta, el día 20 ens cau el redit y si no li portem els quartos no'n fiarà la mercaderia ni un dia més.

—Pero Magi com vols que hu fasi, tú molts dies no trobas feina, jo m'arrosego per tots els rentadors, faig feines per les cases, veng els paners de raballa que no vol cap peixetera y no dono l'abast, ni treyentme el menjar de la boca. Ab tots els meus treballs y privacions, tinc arreplegats 12 pesetas y 80 centims y ja sabs que'ns acana tres ulls de bou o sien 15 mises de pela, cada tres mesos.

—¡Quin dia més trist y desgraciat va eser aquell que li vas ampará aquells vint duros!!

—Ara farà dos anys justos que per culpa de la meva malaltia te'ls va deixar com si nos fés un gran favor, y fa també prop de 24 mesos que trevallém tan sols per ell.

—Fins avuy ja li hem donat 21 duro de redits y encara li debém els mateixos 20 d'avants.

—Me sembla que si jo portés pantalons en contra de faldilles, arreglaría molt prompte el saldo.

—¡Quin robatori més escandalós y quins esbirros, Verge Santíssima!

—No's tant com dius, Tecleta, ho he preguntat en ell mateix y m'ha dit que sols pago el cinch per cent cada més y que no'm puc queixar per que hi ha molta gent que paga el 6, el 7 hasta'l 8 per cent, y s'aguanten.

—Estich veyent que per primera vegada quedarém malament...

—Haurias de passar fins a casa seva potser com té més diners cada día, l'hi haurá amansit l'avaricia, y lo cor se l'hi haurá entredit. Devégades...

—¡Calla desgraciat y no m'ho tornis a dir més que vagi a veure!

—La derrera vegada, me vas dir lo mateix. Hi vaig anar y sabs lo que'm va proposar lo murri? Pués me va dir que si jo volia, podriam arreglar lo compte d'aquell trimestre tots dos sols sense necessitat sisquera que tu ho sapiguesis. Que a la tarde hi tornés y'm faria'l rebut. No cal pas que't digui com me vaig posar. Li vaig dir... tot, fins que era més bacó, que aquells que pastan fanch ab lo morro. Que si es creya que totas eram com aquella gitaneta que a tothóm conta... lo que no hauria de contar a ningú; que ho diria a la desgraciada que te a casa y que'ls faria mal, si no giraba de full. Ab una cara freda y mitja rialleta, per dissimular la rabia que'l devoraba, va dirme «vés digas al teu home que porti'ls tres duros o lo faré citar. Ja estás despachada sibeca.» Desseguida vareig parlar de la situació ab lo senyor Mariano y'm va dir que no tingués cap por. Que ha sortit una lley que diu que tots los que paguem aquestos redits tan grossos, ya estém en pau y no li debém res; y que si reclamém naltres, encara nos tindria de tornar cinch pesetes que ha rebut de mes.

¡Quina la fora que aixó fos veritat!

—Te sento Tecleta, y no ho puch acabar de creure.

—¿Aqueixa sangonera malehida t'ha tractat aixis? no has sigut bona per dirme desseguida? ¿Qué sa ha pensat que en compte d'home tens a casa un calsas?

Ara'l vaig a trobar y li diré lo que fa'l cas.

—No Magi no hi vagis, no't comprometis per que no val tan com tú. Com que no te vergonya, bofetada més o menos no li ve d'aquí. Sols té una cosa que li fa por y es que li apuntin a la bucha. Segueix lo Consell d'En Mariano: reclámali el saldo y ja veurás quant tots los que avuy té enredats sapiguen que ja están lliures de compromisos y de la obligació, no tant sols de pagarli el redit sino també de retornarli el capital, se li tirarán al demunt y potser abaxera una mica'ls fums.

—Nada, nada tens rahó, chiqueta, demá a cal jutje per que li fasi donar el rebut sense que jo me'n enteri.

SERRALLO.

Plecs y esquinçades

Tot llegint les sessions del Congrés o del Senat, a voltes s'hi troben coses tan deliciosas, que un no pot per menys que esclafir en una franca rialla.

Aixó ens va passar al llegir la sessió del darrer dijous.

A l'entrar a l'orde del día, el president va exclamar: «Se abre la sesión». Està clar, ne volen de rialles? Sort que desseguida va rectificar.

Aquest cas ens recorda aquell ocorregut en una societat local, en una junta general d'aquelles que fan época, en que'l president, ab bon fi de calmar els ànimos excitats, va exclamar tot pegant un fort cop de puny sobre la taula: «Demano la paraula!»

En Sol y Ortega, en un dels seus últims, diemne discursos, va llensar la següent frase dirigintse a l'Abadal:

—S. S. mira como patria a Cataluña; yo miro como patria a España.

Sort que l'amo del cotarro, desde Buenos Aires no ho va sentir. Doncs, no havíem quedat en que la patria dels letrouxistes era tot el mon?

Ah, vaja, sí, pero aixó no impideix portar al jipi la consabuda cinta.

El diari de mes barra de Tarragona, deia'l diumenge que esperava la contestació del seu estimat confrare *El Progreso* a l'article que nosaltres li dedicarem, pera publicarlo en les seves planes.

No, *Diario del Comercio*... sense comers, no es aixó lo que ha de fer; lo que ha de publicar en ses columnes es la contestació al solt que nosaltres li dedicarem en el penúltim nombre, que retolàvem «Al *Diario del Comercio*».

Aixó es lo que ha de fer: sortir d'aquest callejón... que no té sortida.

Mira que te mira Dios.

mira que te está mirando,

mira que... no contestando

fas un paper molt hermós!

Els propagandistes de l'ex-futur bloc de les esquerdes, continúen per aquests mons de Deu esgargamellantse sense treurer resultats pràctics.

Potser si s'arriessin a Catalunya a fer l'article, agafariem... un costipat.

Poc o molt s'hi guanyaria.

¡Quina barra!

Tot Tarragona sap que l'Alcalde de R. O. va esser contrari a la supressió dels fieltos. Ell va anunciar que al dictamen de la Comissió de Consums faria vot particular; ell va dir que al votarse el dictamen salvaria el seu vot; ell a l'entendemá de votat va dir a un regidor amic nostre que si dos regidors li haguessin fet costat el dictamen no hauria prosperat; ell no ha fet anar encare als garde termes a passar les fulles patriótiques per les masies del terme municipal; ell no sabém qué devia dir als empleats municipals que li varen demanar consell per suscriure dites fulles, pero lo cert es que a fi d'any la majoria d'empleats encare no s'hi havien suscrit; ell el 31 de Decembre de 1908 no aparexia suscrit ni com particular ni com fabricant de gel, malgrat les diferents invitacions que varen ferli individus de la Penencia.

Aixó son fets que ningú podrà desmentir.

Lo demés son paraules que'l vent se

les endú y lo que ara fagi no tindrà el valor de la sinceritat.

Entén *El Herald de Tarragona* les nostres paraules?

Doncs calli, que te culpa.

Se diu com a cert que *Don Cuamitu* dintre poc temps trasladará els seus reyalmes a la Cort, aont mitjansant certes condicions se li donará acullida y si fa bondat, no fuig d'estudi y no menja ab els dits, sino se'l reb tant bé com al *hijo pródigo*, no s'en faltará gayre.

A nosaltres que coneixém lo panyo s'ens fa repelós creure aqueixa bona noticia per Tarragona. Ens sembla que'ls que ens l'han donada no complen ab la *huésped*.

El ex-cacic de la mitja lluna trina y esbufega de desesperació al veure que ni ab la campanya que ha fet el seu diari en favor dels fieltos ha pogut conseguir aqueixa mortificació pel poble de Tarragona ¡Pobre home! Segons com se miri no li manca del tot la rahó. Aquells solts profetics del seu *puño y letra* redactats fent esforços, esboirat el cervell ab la feblesa de la convalecencia y la afany del que defensa un patrimoni, no han trencat el cor d'aquets beneits que no han sapigut compendrer les ventatjes dels fieltos!

¿Quí mantindrà ara la seva escullida cort? ¿Quin subdit de la mitja lluna se voldrá ara gastar ni mitja peseta ab eleccions no podent contar ab la garantia dels fieltos? ¿A quants vots quedarà ara reduida la seva popularitat? ¿Quí voldrá pertanyer a la escolta que l'acompanyava arreu per agafar llusos a la encesa ab el brilló del *gaban de pieles* (arnades) que exhibia com sa millor prenda personal?

Verament el día que tragueren els fieltos va esser un día de dol pel *partido*. Avui per avui era com si diguessim l'últim cartucho per defensar el castell de les seves ilusions, l'últim *prat* que li quedava per explotar pel pasteix del seu remat, la barraqueta per soplujarse desde que se li tancaren les portes dels casals dels pares y dels avis de la patria y fins els del casino.

¡Ell que envers del *todo por y para* la mare predilecta havia canviat el tema del escut posanthi *todo por y para* els fieltos! Es un erro, velsiaquí.

Si a lo menos la canyella hagués pagat consums ara s'estalviaria els drets; més el govern la té ab tant poca cosa que ni sisquera la inclou en la tarifa.

Retallém del *Diario del Comercio*:

«Como *La Senyera Federal* ataca despiadadamente en su último número a *El Progreso*, órgano del partido republicano radical, nosotros esperamos leer la contestación de este estimado colega para insertarlo en nuestras columnas.»

Conqué vostés insertarán la contestació de tan estimado colega?

Y la de vostés *amigos*, quan la veurém?

Per mes que hem barrinat per trobar la relació que pot haverhi entre *El Progreso* de Barcelona y el *Diario del Comercio* de Tarragona no hem sabut trobar-nhi d'altre que aquesta:

Tots dos tenen l'amo destronat, tronat y tronera.

Tallém de *Caras y Caretas* de Buenos Aires:

«Un enredo diabólico:

«Montevideo.—Por orden superior ha cesado en el cargo de comisario del pueblo Porvenir, don Ciriaco Jesús. La destitución del señor Jesús responde a las gestiones realizadas por el ministro de España, con motivo de la muerte del

GRAN HOTEL CONTINENTAL

Martí y Redón

APODACA 30.—TELEFONO, 5.—TARRAGONA

Establiment de primer ordre completament nou y construït exprosés pera hotel. Situació inmejorable aprop de l'estació y del port. Habitacions estucades. Magnífiques terrasses ab vistes al mar y al camp. Llum eléctrica, Quarto de bany y ducha. Quarto fose per fotogràfs. Salons de lectura y pera visites. Autogarage. Wetersclosets. Café restaurant.

Higiene y confort modern. Servei de gran luxe pera banquets.

LINIA REGULAR DE GRANS VAPORS IBARRA Y COMPANYIA SOCIETAT EN COMANDITA SEVILLA

Pera Valencia, Alacant, Cartagena, Agulles, Almeria, Málaga, Cádiz, Sevilla, Bonanza, Huelva, (admetent càrrega pera Ayamonte y Isla Cristina), Vigo, Marín, Villagarcía, Carril, Corunya, Ferrol, Rivedeu, Gijón, Avilés, Santander, Bilbao, Pasajes, Sant Sebastiá, Bayona y Burdeos.

Servei ràpid eventual pera l' Nord d' Espanya, ab escala en els ports de Valenoia, Alacant, Málaga, Cádiz, Sevilla, Vigo, Corunya, Santander y Bilbao

S' admet càrrega y passatgers a preus reduïts.

Sortirà d' aquest port el pròxim dijous dia 11 el magnífic vapor espanyol

Cabo Oropesa

de 2.500 tonelades, capitá En Victor Urrutia. Admetent càrrega y passatgers pera'ls esmentats ports.

Consignatari a Tarragona: En MARIAN PERES.

PALLEJÁ--FOTÓGRAF

UNIÓ, 18

Casa fundada en 1863

Edifici construït exprosés pera fotografia

Reproduccions, ampliacions, postals, etc. y tota mena de treballs pels procediments moderns mes perfeccionats.

GRAN FÁBRICA DE CALSÁT PERA PÁRVULS

CAVALLÉ Y MARQUÉS

CASA FUNDADA EN 1889

Afores de S. Francesc, 94
TARRAGONA

CARNICERÍA

DE

JOSEPE

Carn fresca de bou, moltó y anyell.

Se serveixen tota classe d'encàrrecs y provisions.

Cos del Bou, nombre 18
Tarragona

FÁBRICA DE BRAGUERS

Y DE

Aparells ortopédics (trencats)

Son molts els que venen braguers pero molt pocs els que'n saben construir. Costa molt colocal un braguer, pero mes encare saberlo construir, puig' avans de colocalo be es indispensable saberlo construir perque sense la ciencia y práctica de construcció mal se pot adquirir la de colocalió.

No us deixeu atraure per aqueixos aplicadors de braguers que, desconeixent per complet llur construcció, anuncien la radical curació de les hernies o trencadures.

El BRAGUER ARTICULADOR-REGULADOR sistema Montserrat, es el mes práctic y modern pera la retenció o curació de les hernies per cròniques y rebelds que siguin.

Grans existencies de braguers petits de goma pera la radical curació de les hernies congénites o de l' infancia y tot lo que's refereix a Cirugia y Ortopedia.

CASA MONTSERRAT, UNIÓ, 34.—TARRAGONA

CLINICA Y CONSULTORI

pera las enfermetats de la dona

Vies urinaries, Cirujia operatoria, parts electroterapia y anàlisis micro-químic d'orina y productos patològics

BAIX LA DIRECCIÓ DEL

DOCTOR RABADA

Ex-intern de l'Hospital de Santa Creu, ex-ajudant de la Policlínica del Doctor Fergas y Metge de les Cases de Socors de Barcelona

Consulta

De 10 a 12 y de 5 a 7.—Pera obrers, de 7 y mitja a 8 y mitja nit.—Pera 'ls pobres franca, los dilluns, dimecres y dissaptes de 12 y mitja a 1 y mitja.

RAMBLA CASTELAR, 31, PRINCIPAL

BODEGA VINÍCOLA

DE

DALMAU Y NIN

Especialitat en vins de taula, Priorat, País y generosos a preus módics. Únic diposit a Tarragona dels acreditats vins dels magatzems de Xerez Sanchez Romate, els quals s' expendran a preus sumament econòmics.

SE SERVEIX A DOMICILI

Telefon nom. 67

3, S. Agustí, 3.-Tarragona